

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím:

A romantika örök élete

Forrás:

Magyar Kőr

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy

394.6

Hely

Idő

"1942"

Személy

A romantika örök élete

Kis riport a Teréz-búcsúról

A színes forgatagú város modern haladásában is hűséges ápolója a falu ősi hagyományainak. Megtálálható itt minden a maga felnagyított formájában és eszközében, ami a falu jellegzetes romantikáját adja. Nemzetközi vásárrá nő az országos vásár, országos vásárrá a hetipiac, városrészeket áraszt el vásárnaponként a cselédkorzó. A máriapócsi búcsú is felköltözik ősszel és kerületenként tartják szertartásaikat. A búcsú és minden falusi hagyomány fővárosba ültetett utánpótlása a Pesten élő falut igazolja, A falusiak sem pillanatnyilag, sem véglegesen nem tudják magukat belefoglalni a pesti életmód keretébe. Mirávéig falusiak akarnak maradni, ha másképpen nem is sikerül ez a szép szándék, legalább színben, szokásban, — talán még áhitatban is néha. Ők maguk teremtik meg a köveken a bennük élő falu kultuszát. A város viszont elősegíti őket abban, hogy a népszínművek hamis, színpadi tarkasága helyett erőteljes életjátékot vigyenek a város társadalmi formájába.

Most a búcsú romantikája csilingelt a túl az utca idegtépő zaját. A Teréz-napi búcsút a Terézváros sárgára meszelt, karcsutornyú temploma körül tartották szombat este és vasárnap egész nap. Az idő ugyan nem alkalmazkodott a búcsújárás törvényeihez, mert fanciesalódott őszi szomorúsággal nézett végig a tarka-barka sátrakon. Még eső

is szemergett a portékára, de nem sokat ártott a vérbeli árusok ambíciójának. Ugy reklámozták a japáncsemegét és a legörökebb értékű törökmézet, mintha nem kellett volna esernyő alá húzódni.

A búcsú ellepte a Király-utca, Nagymező-utca egy részét, továbbá a Liszt Ferenc- és Jókai-teret egészen. Kellős közepének, helyesebben gyújtópontjának a Liszt Ferenc-teret nevezték ki. Itt recsegték legdühösebben a trombiták, itt puffogtak a dobok, rikácsoltak a szerencsét jósló öreg papagályok, itt berregtek a tankok és repülőgépek szerkezetei, — szóval Liszt Ferenc tiszteletére itt olyan zenebonás hadgyakorlatot rendeztek, hogy a nagy melódiakirály füléhez emelte hárommázsás karját, mert nem is akarta hallani a vásár diszharmóniáját.

A búcsú slágerszokását, a fakanalas veredést most hiába kerestük, mert ami talán káros és ártatlan egy csendes búcsújáróhelyen, az vad passzióvá érik a pesti utcán. Egy-két romantikus legény és néhány katona azonban néha-néha rámerészkedett a fakanálpírbajra, de ősi törvény, hogy egy-két fakanál nem csinál nyarat.

Egyébként minden az elszenderült vurt-slit juttatta életre a Liszt Ferenc-téren; legtöbb árus ugyanis onnan lézengett ide. Még a cirkusz is onnan várta szolta ide ön-

magát. A céllövőde, fényképész, lacikonyha, forgóhinta is ligeti márka. Az élelmickek terén a szemnek-száznak való éppen úgy kínálkozott itt, mint egy mesevásáron. Rogyásig virult művirágok... Gyönyörű kerámiák... Csillogó csalogatással hívogattak az üveg csecsebecsék, piros kalárisok és mindenféle fülben, hajban, kabátgomblukban fityegő figurák. Még olyan vitrinkutya is akadt, amelyiknek — a kereskedő bemondása szerint — arany pedig-reje volt.

Mindenek tetejében azonban a piros-tük-rös mézes szívek képviselték a vásári romantikát. Ez a legszebb búcsúfia. Drágák voltak ugyan, de a „szívesek” élelmessége tültett az árúkon. Volt egy csodamézes, aki széles operettműveltségét úgy hasznosította, hogy megejtő slágereket és műdalokat énekelt, mégpedig olyan sikerrel, mint egy hősszerelmes. Nem is csoda, mert igazán szép sláger választott: „Szív küldt szívnek szívesen, — szív a szívtől kapja szívből, kedvesen...” Olyan sikert azonban mégsem aratott vele, mint az a kíváncsi kácsa, „aki” egy este nem ment haza. Ez a buta „sláger” a hideg őszi levegőben is mélyen meghatotta a vásár környékét és a ringlispilek oroszlánháton lovagoló vitézeit...

Lárma, külteiki zene és hacacaré mindenfelé. Így zajlott le a terézvárosi búcsú.